

Ter herinnering aan
GERHARDUS ANTONIUS VAN MAST

Echtgenoot van Catharina
Hendrika Hilderink

Geboren te Buurse 16.4.1910; sub condicione nog voorzien van de H.H. Sacramenten der Stervenden, overleden te Buurse 12 juni 1966 en daar de 16e d.a.v. begraven op het r.k.-kerkhof.

De bedoeling van dit gedachtenisplaatje is: „Heil te brengen aan deze overledene en troost voor ons allen die om zijn heengaan bedroefd zijn”. Moge God helpen dit te bereiken.

Toevallig zag ik een dag na zijn dood voor het eerst een schilderstuk, met op de voorgrond een Christus-figuur en daar vlak achter, iets in de schaduw ervan, over Christus' rechter schouder kijkend, de figuur van Adam, onze stamvader.

Eerste indruk: „Wat zou dit betekenen?” Onmiddellijk werd het duidelijk: het kon niet anders zijn, dan dat de kunstschilder door dit tafereel aan allen die 't zouden zien wilde duidelijk maken, dat Adam de mens was geweest van de ongehoorzaamheid en Christus de mens van de gehoorzaamheid. En bij Christus was dat gehoorzaamheid in de hoogste graad. (Daarom dat kruis in zijn handen, wat betekent dat Hij gehoorzaam geworden was tot de dood, ja tot aan de dood aan het kruis).

Elk gelovig Christen weet dat hiermee bedoeld wordt: Zijn, uit gehoorzaamheid aan zijn hemelse vader gebracht kruisoffer, tevens Zijn levensoffer.

En dit offer was, omdat Christus ook God was, niet alleen eerherstel brengen aan God voor de ongehoorzaamheid van Adam, maar tegelijk ook verzoening bewerkend vóór en

heilbrengend aan alle mensen, omdat hij daarvoor de zonde-schuld van alle ongehoorzaamheidsdagen van alle mensen had uitgewist en alle heil voor hen had verdiend. Dit is het openbaringsgegeven, waarvan wij uitgaan en dat vergaande conclusies wettigt b.v. als alle mensen samenspannen om in hun leven God zo veel en zo erg mogelijk te beledigen, dan nog blijft waar, dat de voldoening gevende en heilbrengende kracht van Christus' gehoorzaamheidsoffer oneindig d.w.z. onbeperkt veel groter is dan al die boosheid.

En wie dit beaamt, zal ook enigszins beginnen te voelen, hoeveel God van de mens houdt. Wat dat betreft lijkt Zijn Liefde wel iets op ouderliefde; zelfs wanneer kinderen hun ouders veel verdriet aandoen of nog erger dingen: de ouderliefde wordt er nooit door weggenomen.

En als je oudere mensen hiervoor eens ondervraagt en er blijkt ooit eens iets ernstigs gebeurd te zijn, dan krijg je nog op de vraag: „Was je toen niet bang voor vader of moeder?” te horen, „Nee, nooit!”

Welnu, waarom zouden wij dan bang zijn voor God, van wie deze ouderliefde voor hun kind juist komt. Als Hij ze alle ouders in het hart heeft ingestort, dan zal Hij ze zelf toch wel in onbeperkte mate bezitten.

En als we nu met dit feit voor ogen, dit ontzettend nare sterfgeval beschouwen, kan er dan nog iemand twijfelen, dat God zeker deze mens in Zijn Hart droeg en hem met welwillende liefde tegemoet is getreden, toen zijn uur gekomen was.

En dat Hij onverminderd door zal gaan met goed te zijn voor allen die achterblijven, vrouw, kinderen, familieleden, vrienden en kennissen.

God kan niet anders. Een mens HEEFT liefde, God IS liefde. Als de liefde verdwenen is, dan is God verdwenen.